

Vážení čtenáři,
v době dokončování
příprav programů a kam-
paní politických stran pro

červnové volby do Poslanecké sněmovny si Vám dovolujeme předložit první číslo našeho Zpravodaje věnované především Evropské unii a její politice. Rádi bychom tak připomenuli důležitost propojení cílů a hodnot přinášných politickými stranami do kontextu evropského společenství, jehož jsme již téměř dva roky pevnou součástí.

Těší mě skutečnost, že Institut politických a ekonomických studií (IPES) se začíná úspěšně rozvíjet a pracovat. Prvotní obavy ze samotného přijetí IPES na poli křesťansko-demokratické politiky se tak začínají pomalu vytrácet. Jeho první analytická práce na programových dokumentech byla velmi pozitivně hodnocena. Ve spolupráci s dalšími organizacemi a sdruženími se zúčastní naši členové na jaře odborných konferencí.

Pro křesťanskou demokracii v našich zemích je navázání se na evropské křesťansko-demokratické strany nezbytně nutné, především z hlediska dlouhodobé perspektivy dalšího rozvoje a kultivace hlavních myšlenek, které vychází z moderního pojetí křesťansko-demokratické politiky. Snaha Josefa Luxe v 90. letech zařadit české křesťanské demokracie po boku moderních velkých křesťansky orientovaných stran je neustále aktuální. K tomu se snaží institut přispět do moře také svojí kapkou. Proto na podzim letošního roku plánujeme konferenci o samotné podstatě křesťanské demokracie.

Jedním z hlavních cílů IPES je zlepšení informovanosti o důležitých oblastech politického života. Proto pevně věřím, že stránky tohoto zpravodaje budou příjemným „vytržením“ z každodenní reality a pomohou přinést nové a zajímavé podněty pro vaši práci.

Mgr. Tomáš Zdechovský
místopředseda IPES

Politika se bez vědy neobejde

Názory a priority jednotlivých politických stran vychází z několika různých pramenů. Každá politická strana se prvořadě opírá o ideologické pilíře, na kterých staví svůj program. Politika křesťanské demokracie čerpá z více jak dva tisíce let staré tradice křesťanství, založené na otevřenosti, solidaritě a čestnosti. Tyto vlastnosti by měly být klíčem k chování a jednání jednotlivců i stran, které se ke křesťansko-demokratickým kořenům hlásí.

Oblast politiky nemůže být uzavřena pouze v ideologických pozicích, ale musí reflektovat každodenní realitu. Proto se moderní křesťanská demokracie neobejde bez podpory think-tank centra, které by mělo být schopné dodávat odborné posudky a analýzy k aktuálním problémům společnosti.

Založením Institutu politických a ekonomických studií (IPES) došlo ke zhmotnění dlouho zrající ideje stálé spolupráce vědy a politiky. Je obdivuhodné, že tato myšlenka vyrostla mezi mladými lidmi, kteří za pouhých pár měsíců existence institutu udělali velký kus práce například na programových dokumentech KDU-ČSL. Budu velice rád, pokud tato spolupráce bude pokračovat i nadále. Neboť nejen pro KDU-ČSL mohou být výsledky snažení IPES obohacující.

Ing. Jan Kasal
1. místopředseda Poslanecké sněmovny
Parlamentu ČR

Finanční perspektiva aneb rozpočet Unie na léta 2007–2013

Na konci loňského roku jsme se dočkali jedné z nejvýznamnějších událostí za dobu našeho členství v EU, která významně poznamená i naši budoucnost přibližně na 8–10 let. Rada EU, tj. předsedové vlád, schválili priority a rámec rozpočtu EU na léta 2007–13. Díky pravidlu, které umožňuje prostředky čerpat ještě dva roky po konci období se doba prodlužuje do konce roku 2015.

Česká republika má za sebou velmi dlouhé vyjednávání, které se týkalo jednak objemů jednotlivých kapitol evropského rozpočtu, jednak pravidel jejich užití. Z těchto jednání a z důsledků přijetí pomoci z tzv. Politiky soudržnosti vyplynulo několik zajímavých postřehů.

Za prvé se chci pozastavit nad konečnou podobou dohody pro nové členské státy.

Za druhé se mé povšimnutí týká pozice ČR při vyjednávání a vztahu k dalším člům EU. Za třetí bych rád krátce upozornil na několik zásadních dopadů přílivu prostředků z EU do Čech a Moravy.

Konečná podoba rozpočtu udělala z ČR největšího relativního příjemce pomoci (v objemu na hlavu), tudíž nebyla ani v náznaku naplněna prorocství o proradnosti EU a láteření o nereálnosti přílivu pomoci podobné částkám, které plynuly do zemí jako bylo Španělsko, Irsko, Řecko... Množství prostředků pro ČR bylo také poskytnuto s určitým zjednodušením pravidel vůči těm, která byla Komisí původně navržena.

Tady mohou začít s dalším poučením. Pozice týkající se absolutního objemu rozpočtu se v případě ČR vyvíjela realisticky až konzervativně, takže se občas stávalo, že ČR

prosazovala postoje blíží se skupině států, které jsou plátcí rozpočtu.

Ti požadovali strop přijaté pomoci na úrovni 4%, na což ČR přistoupila již na začátku vyjednávání. Tím jsme se stali čitelnými a racionálními partnery. Na druhé straně jsme se začali velmi intenzivně technicky identifikovat, koordinovat a konečně i dojednat společné postoje k detailům pravidel příštích fondů s Víšeegrádskou 4 a dalšími novými státy. Komunikace se „starými“ kohezními státy – tj. Řeckem, Španělskem či Irskem byla mnohem slabší, protože mnoho témat bylo příliš odlišných (to by však měla posoudit historie).

Výsledek jednání Rady, který se dostavil, byl tedy zajímavým důsledkem práce naší státní správy a reflektuje naprosto ojedinělou pozici ČR jako nejbohatšího z chudších států, který má nárok na relativně obrovský podíl pomoci. Věcně jsme tedy podobní novým členským státům, ale strukturou hospodářství a velikostí HDP jsme relativně blízko spíše některým našim západním partnerům (viz nedávne „dohánění Portugalska“).

»Konečná podoba rozpočtu udělala z ČR největšího relativního příjemce pomoci«

Nyní k pouze několika dopadům finanční perspektivy na vnitřní situaci v ČR. Objem téměř dosahující 100 miliard korun ročně je pouze asi desetinou našeho rozpočtu, ale v situaci, kdy přibližně 80–86% výdajů rozpočtu lze podle ministerstva financí považovat za mandatorní výdaje, se stává tato částka zásadní a dominantní ve vztahu k většině investic, které budou v ČR v následujících letech k dispozici. K evropským prostředkům bude nutno dodat dalších 15% našich zdrojů včetně určitého objemu zdrojů soukromých. Tyto výdaje budou muset být nějakým rozumným způsobem plánovány a tudíž bude muset být lépe koordinována investiční politika na úrovni státu a krajů. To podle mne mělo podstatný nepříjemný dopad pro země přijímající strukturální pomoc. Všechny se s určitou mírou naučily své investice racionálně připravovat a vytvořily tak předpoklady pro dlouhodobě úspěšný rozvoj svých ekonomik. Nebude to však jednoduchá práce, neboť míra tohoto účelného projektování je v ČR současnosti relativně nízká a je, podle mne, podstatnou brzdou rozvoje ekonomiky.

Principiálním dokumentem je v tomto ohledu Národní rozvojový plán a výsledný vyjednávací dokument pro EU: Národní strategický rámec. Ten bude určovat celkový strategický plán země, včetně tak zajímavých položek, jako jsou priority pro rozvoj veřejné dopravní infrastruktury včetně té regionální. Naneštěstí, zde prostředky EU, které budou

na tuto oblast k dispozici, nebudou schopny saturovat všechny problémy české dopravní infrastruktury. Bude proto zásadní stanovit velmi dobře priority tak, aby investice přinesly rychlý ekonomický rozvoj v celé ČR. Zde jde o investice do dálniční sítě, silnic 1. třídy a železničních koridorů. Silnice 2. a 3. třídy budou řešeny prostřednictvím regionální intervence. Ani tam ale nebude prostředků dostatek, a tak se bude muset jasně říci, které akce se budou řešit přednostně, protože mají rozvojový potenciál.

Strategickou, ale dlouhodobě opomíjenou prioritou pro výhledovou prosperitu země je směr investic v oblasti školství, vědy a výzkumu. Ani zde nebude prostředků dostatek a musí být tudíž investovány primárně efektivně do oborů, které mají šanci významně posilovat konkurenceschopnost ČR. Nejde o plošné posílení vysokého školství a výzkumu, mělo by jít o konkurenceschopnost. Tato oblast reaguje na výzvy Lisabonského procesu.

Komplementární je situace v oblasti podnikání. Podpora podnikání bude soustředěna na malé a střední podniky s důrazem na inovační prvky podnikání pod diktátem nutnosti zvyšovat konkurenceschopnost české ekonomiky.

V oblasti životního prostředí se bude nutné soustředit na závazky ČR v oblasti čištění vod a vzduchu do roku 2010. Zde se zdá, že prostředky by mohly stačit, ale bude záležet na strategii jejich užití tj. například, zda budeme budovat dražší či levnější čistíčky.

Podle autora bude klíčovým dlouhodobým faktorem bohužel i udržení a případně zvyšování konkurenceschopnosti v oblasti tzv. lidských zdrojů, která zatím vykazují velmi nízkou schopnost čerpat a ještě nižší schopnost inovovat vzdělávací politiku a sociální politiku. Tady existuje speciálně pro ministerstva školství a sociálních věcí obrovská výzva v objemu nepředstavitelných cca 20 mld. korun ročně, které budou rámcově patřit Evropskému sociálnímu fondu.

Mimořádnou pozornost je potřeba věnovat i rozvoji venkova a malým obcím, neboť ty se prostřednictvím strukturálních fondů a společné zemědělské politiky dostanou do dotačního režimu plně dominovaného Komisí či státem. Dnešní rozhodnutí budou tudíž mít vliv na dalších 10 let.

Jak je vidět z úvah, které jsem předestřel výše, bude muset ČR významně zefektivnit strukturu svých výdajů. A to jsem pominul nutnost významně krotit rozpočtovou politiku se vstupem do eura v roce 2010. Největší výzvou se však stane efektivní a rychlá administrace projektů, protože pokud by tomu tak nebylo, tak v rámci pravidel čerpání o část peněz přijdeme. Dopad to poté bude mít nejen fiskální, umocněný Maastrichem, ale

i věcný, protože se v mnoha případech bude jednat o zásadní investice pro daný sektor či region. Doufáme, že příští vláda bude dané problematice věnovat mimořádnou pozornost, jinak ji bude věnována pozornost stejně, ale pozdě, a to za poměrně nepříznivých okolností pro celou ČR. V případě úspěchu však máme šanci změnit významně zemi k obrazu svému, s pomocí solidárně poskytnutých prostředků od daňových poplatníků v několika zemích, které do rozpočtu EU přispívají. Jedná se o historicky ojedinělou šanci a odpovědnost i vůči těmto lidem a zemím a jde o cca 900 miliard korun. Budeme velmi pečlivě sledováni a poměřováni s těmi, se kterými jsme si společně finanční rámec vyjednali – s novými členskými státy a neměli bychom si uříznout ostudu. Jde také o dlouhodobou pozici naší země jako úspěšného a zodpovědného partnera uvnitř EU. Sice to zní pateticky, ale je to tak.

Mgr. Arnošt Marks Ph.D., ředitel odboru Rámce podpory Společenství MMR ČR

Využijeme naplno nabídnuté zdroje z EU?

Vsouvislosti s přijetím rozpočtu Evropské unie pro období 2007–2013 čím dál častěji vyvstává otázka, zda budeme schopni nabídnuté finanční prostředky smysluplně vyčerpat.

Z materiálů, které nedávno zveřejnila Evropská komise vyplývá, že za dobu svého členství v unii Česko využilo jen zhruba 18–20% z celkových finančních prostředků, které má k dispozici až do konce roku 2006. To ČR řadí až na poslední místa mezi nováčky ve schopnosti absorbovat prostředky ze strukturálních fondů.

Mgr. Marie Jílková

Pro nadcházející programovací období přichází EU s nabídkou asi 100 mld. Kč ročně. Je to hozená rukavice pro státní správu a především pro orgány samosprávy, zda budou schopny se připravit na takový příliv finanční pomoci.

Ve většině krajů již více nebo méně úspěšně probíhá příprava na nové období, směřovaná právě k posilování schopnosti subjektů v kraji dosáhnout na prostředky EU. Je nutné tyto možnosti vyhledávat a za-

jímat se o ně. Kraje v rámci svých programů nabízejí široké spektrum služeb – vzdělávací plány, poradenství při přípravě projektů, různá školení v terénu i pomoc při vytváření místních aktivních uskupení. Právě menší lokální svazky se zdají být velice důležitým faktorem úspěšnosti evropských projektů; týmy na úrovni mikroregionů či jiných uskupení obcí či právnických osob jsou schopny lépe pojmenovat potřeby území/cílové skupiny a mají i větší lidský a finanční potenciál k doprovázení projektu v průběhu celého jeho přípravného a realizačního období. Mimo místní uskupení jsou programy krajů orientovány i na obce, neziskový sektor, podnikatele i univerzity. Všichni vyjmenovaní jsou v drtivé většině případů i způsobilými předkladateli pro čerpání pomoci ze strukturálních fondů, proto by neměli tuto příležitost nechat zapadnout.

»Za dobu svého členství v unii Česko využilo jen zhruba 18–20% z nabídnutých finančních prostředků«

Byla by škoda nevyužít všech nástrojů, které se nabízí. Je to především záležitost místních samospráv a starostů, jak s podobnou nabídkou naloží a využijí ji. Současná generace již postrádá zkušenost rozsařného a uvážlivého hospodáře, který plánuje na několik let až několik generací dopředu. Historické souvislosti ale staví do role „moudrých a rozumných“ křesťanské demokráty, lidovce, kteří byli a jsou nejvíce spjati s půdou a venkovem. Ze statistik vyplývá, že nejvyšší zastoupení mají lidovci právě v místních samosprávách, kam je pomoc z EU primárně směřována.

Připravit sebe, naši zem a v podstatě i budoucí generace o takový příliv kapitálu by bylo z dlouhodobého hlediska velice nerozumné a pošelité.

Mgr. Marie Jílková, politoložka

Euro a daňová harmonizace.

Česká republika má v úmyslu přijmout společnou evropskou měnu v roce 2010. Tento úmysl nám posvětil i Ecofin (zasedání ministrů financí členských zemí), jedním dechem však dodal, že nás nejprve čekají nezbytné reformy kvůli konsolidaci veřejných financí. Na tom se shodne celá plejáda ekonomů a institucí, Českou národní bankou počínaje a Mezinárodním měnovým fondem konče. Jak s přechodem na Euro a reformami v oblasti veřejných financí souvisí daňová harmonizace?

Daňová harmonizace, stručně řečeno, znamená sblížení soustav národních daňových systémů. V EU nabírají na síle názory, vyslovované i předními politiky, že by členské země měly dokonce provádět jednotnou daňovou politiku. Tyto názory považují za scestné, nepodložené racionálními argumenty.

Přijetím Eura se daná země vzdává možnosti provádět svou vlastní měnovou politiku. Přitom země EU se velmi liší v životní úrovni, takže si např. Lucembursko vyžaduje jiné nastavení měnově – politických nástrojů než třeba Portugalsko. Zmíněnou komplikaci lze do určité míry kompenzovat právě fiskální politikou, ačkoliv ta je mnohem méně pružnější než politika měnová (např. rozhodnout o změně DPH se musí ve zdoluhavém legislativním procesu, o změně úrokových sazeb rozhoduje bankovní rada ČNB každý měsíc).

Dalším podstatným rozdílem mezi měnovou a fiskální politikou je jiný dopad na strukturu ekonomiky. Měnová politika je anonymnější a obecnější, naopak v oblasti daní můžeme zvýhodnit určitý segment poplatníků (třeba rodiny s dětmi). Politici rozhodující o daních „jsou vidět“ a za své rozhodnutí se zodpovídají voličům.

Prováděná fiskální politika tak odráží voličské preference, které se v jednotlivých členských státech liší.

Souhlasím s určitými omezeními typu Maastrichtských kritérií, která limitují rozvažovačnost vlády, ale rozhodně odmítám stanovování sazeb daně na to či jiné zboží, nebo minimální sazbu daně z příjmu právnických osob pro všechny členské země. Tu kupříkladu prosazoval bývalý kancléř Schröder, který tak chtěl odvrátit únik kapitálu z Německa do nových členských zemí.

»V EU nabírají na síle názory, že by členské země měly provádět jednotnou daňovou politiku. Tyto názory lze považovat za scestné, nepodložené racionálními argumenty.«

Posledním argumentem proti daňové harmonizaci je právě nutnost reformy z oblasti veřejných financí. Třeba reforma penzijního systému může přivést stát do krátkodobě velkých deficitů, které by bylo možno křýt přechodným zvýšením některých daní. Daňová harmonizace by něco takového neumožnila.

Prosazujme tedy národní fiskální politiku a harmonizační úsilí zaměřme na odstranění překážek volného pohybu osob, stejně jako na harmonizaci a zjednodušování účetních pravidel. Ty způsobují nemalé náklady, kterými trpí především malé a střední podniky.

Jakub Haas
ekonom

Budoucnost křesťanské demokracie? Rozum.

Kam by se měla křesťanská demokracie v ČR ubírat? Jaké voliče oslovit? Jaké hájit hodnoty a jakým způsobem to dělat? Na tyto a mnoho dalších otázek hledala odpovědi téměř dvacítka mladých expertů Institutu politických a ekonomických studií (IPES).

Bylo 14. ledna 2006 a do Žďáru nad Sázavou se postupně sjížděli členové zmíněného institutu. Přivítala je vlídná náruč „Domu lásky“, domu Kolpingova díla. Po organizačních záležitostech přišla na řadu témata závažnější, a to konkrétně diskuze nad posláním křesťanské demokracie v současné době a v současné době. Měla by být křesťanská demokracie obhájcem tradičních, rozuměj katolických hodnot? Nebo by se měla víc otevřít a inspirovat se duchem doby? Náročné otázky a ještě náročnější

Kraje za účelem zlepšení schopnosti čerpat evropské prostředky zřizují webové stránky. Zde je ve většině případů možné získat základní kontakty i možnosti, jak se do přípravy na čerpání financí zapojit. Jejich přehled je uveden v tabulce.

Jihočeský kraj	www.kraj-jihocesky.cz – v rámci stránek kraje
Jihomoravský kraj	www.partnerstvi-jmk.cz
Karlovarský kraj	www.kr-karlovarsky.cz – v rámci stránek kraje
Kraj Hradec Králové	www.cep-rra.cz/epc
Kraj Vysočina	www.partnerstvi-vysocina.cz
Liberecký kraj	www.partnerstvi-lk.cz
Moravskoslezský kraj	www.partnerstvi-msk.cz
Olomoucký kraj	www.kr-olomoucky.cz/partnerstvi
Pardubický kraj	www.pardubickykraj.cz
Plzeňský kraj	http://bak.kr-plzensky.cz
Středočeský kraj	nejsou zatím spuštěny
Ústecký kraj	http://brouk.kr-ustecky.cz
Zlínský kraj	nejsou zatím spuštěny

odpovědi. Přítomní se shodli na jednom; křesťanská demokracie není prodlouženou rukou církve, jak o ní mnozí s oblibou tvrdí, ale je svébytnou „ideologií“, jejíž hodnoty může vyznávat i ateista. Jde o důraz na to, co je rozumné a přirozené, ať už to nazýváme jakkoli – desatero, přirozený zákon, morálka. Vytváření rovnováhy mezi liberalismem a socialismem, hledání toho rozumného, co je v obou doktrínách obsaženo, to by mělo být jedním z úkolů moderní křesťanské demokracie.

K jednání IPESu se připojil i 1. místopředseda KDU-ČSL Jan Kasal, který si našel chvíli času a navštívil diskutující odborníky. Z jeho slov byla patrná podpora vznikajícímu myšlenkovému centru a vyjádřil očekávání, že IPES bude v budoucnosti iniciovat hlubší diskusi nad podstatou české křesťanské demokracie.

Závěr se nesl ve volnější duši - návštěva klášterního komplexu, Zelené Hory a ochutnávka skvělého vína. I to patří ke křesťanskému demokratovi. Ta ochutnávka ovšem s rozumem. Jako vše, kudy by se měla křesťanská demokracie v budoucnosti ubírat.

Marie Jílková

Evropský soud pro lidská práva a problematika svěření dítěte do výchovy homosexuálnímu rodiči.

Diskuse o tom, zda homosexuální páry mohou či nemohou vychovávat děti a zda mají nebo nemají právo požadovat umožnění adopce, se stala nedílnou součástí diskusí kolem vládního návrhu zákona o registrovaném partnerství (dále jen zákon), který byl schválen Poslaneckou sněmovnou i Senátem a v současnosti čeká na podpis prezidenta. Silně

argumenty zaznívaly z obou táborů, příznivců i odpůrců. Jedním z nosných argumentů příznivců registrovaného partnerství byl požadavek na odstranění diskriminace homosexuálních osob.

Některé části zákona o registrovaném partnerství se však již v okamžiku jeho schválení jeví jako zastaralé či zbytečné. Na mysli mám například odstavec 1 § 13 zákona, který stanoví, že „existence partnerství není překážkou výkonu rodičovské zodpovědnosti partnera vůči jeho dítěti ani překážkou svěření jeho dítěte do jeho výchovy.“ Takové pravidlo existuje a pro Českou republiku je platné od 21. prosince 1999, kdy Evropský soud pro lidská práva rozhodl v případě Salgueiro da Silva Mouta proti Portugalsku.

»Z praxe Soudu pro lidská práva je zřejmé, že homosexuální rodiče požívají stejných práv jako rodiče heterosexuální.«

Stěžovatelem v tomto případě byl portugalský státní příslušník, který se v roce 1983 oženil a se svou manželkou zplodil dceru. Stěžovatel se však svěřil své manželce, že je homosexuál a od roku 1990 žil společně se svým partnerem. Následující tři roky probíhalo rozvodové řízení, jehož výsledkem bylo mimo jiné, že dítě bylo svěřeno do péče otci z důvodu lepší schopnosti otce postarat se o něj. Matka se proti tomuto rozhodnutí odvolala. Odvolací soud posléze přikázal dítě do péče matky. Mimo jiné s následujícím odůvodněním:

„Fakt, že otec dítěte je homosexuálem, který si přeje žít společně s jiným mužem, je realitou, která musí být akceptována. Je zřejmé, že společnost tyto situace toleruje a akceptuje v daleko větším měřítku. Nicméně nelze tvrdit, že z pohledu modelu rodiny, který je v naší společnosti převažující, může takové prostředí být považováno za přirozené a nejlépe vyhovující pro zdravý psychosociální, sociální a mentální vývoj dítěte. Dítě by mělo vyrůstat a být vychovááno v rodinném prostředí, které odpovídá modelu „tradiční rodiny“. Případ, kdy muž

sdílí domácnost s jiným mužem jako kdyby byli manželem a manželkou, tedy model zvolený otcem dítěte, jistě neodpovídá výše zmíněnému rodinnému prostředí. Není naší povinností rozhodovat, zda homosexuálita je či není nemocí, nebo zda je sexuální orientací na osoby stejného pohlaví. V obou případech se jedná o abnormalitu a děti by neměly být vychovávány ve stínu nenormálních poměrů; takové jsou požadavky lidské přirozenosti. Soud taktéž připomíná navrhovatelovo rozhodnutí definitivně opustit manželský stav ve prospěch života s přítelem, které ve světle běžných kritérií nelze považovat za normální.“

Ve shodě s výše zmíněným se odvolací soud rozhodl změnit rozhodnutí nižšího, rodinného soudu a svěřil dítě do péče matky. Současně bylo otci dítěte doporučeno, aby se při kontaktu s dítětem vystříhal jakéhokoli jednání, které by mohlo vést k tomu, že si jeho dítě uvědomí, že jeho otec sdílí domácnost s jiným mužem, jako by byli sezdáni.

Otec dítěte se obrátil na Soud pro lidská práva ve Štrasburku (dále jen Soud). Ve své stížnosti poukázal na to, že základem pro rozhodnutí portugalského odvolacího soudu byla sexuální orientace otce dítěte, čímž tento soud porušil článek 8 (právo na soukromý a rodinný život) a současně článek 14 (zákaz diskriminace) Úmluvy o lidských právech (dále jen Úmluva).

Štrasburský soud po pečlivém prostudování stížnosti došel k názoru, že došlo k rozdílnému zacházení mezi otcem a matkou dítěte, které bylo založeno na sexuální orientaci otce. I přes protiargumenty portugalské vlády Soud naznal, že zákaz diskriminace zakotvený v článku 14 Úmluvy se vztahuje i na diskriminaci založenou na základě rozdílné sexuální orientace, když zdůraznil, že seznam příčin, který se nachází v Úmluvě je pouze ilustrativní a nikoli vyčerpávající.

Z praxe Soudu pro lidská práva je tedy zřejmé, že homosexuální rodiče požívají stejných práv jako rodiče heterosexuální. Diskriminaci na základě sexuální orientace můžeme pak považovat za neslučitelnou s moderním demokratickým zřízením.

Otázka, ke které výše zmíněné rozhodnutí Soudu vybízí je, zda odstavec 2 § 13 zákona, který stanoví, že „trvajících partnerství brání tomu, aby se některý z partnerů stal osvojitelem dítěte“, lze považovat také za diskriminující či nikoli?

Nechme se překvapit...

Tomáš Hudeček
politolog